

Jaume J. Pàmies

La nit de Sant Joan

Tinet
www.tinet.cat

Els vespres d'estiu són agraïts, cap al tard la marinada fa que minvi la calor sufocant de tot el dia, és a les hores quant aprofitem per anar a donar un tomb pels voltants de casa. El paisatge és nítid -vulgues o no-la fresca de l'horabaixa ens millora el caràcter, estem predisposats a entendre'ns més i millor. No ens calen grans escarafalls, amb petits gests ens entenem, tot i que el que ens hem de dir és poca cosa, cadascú viu la seva vida. A vegades em pregunto si jo sóc bon company per a ella. La “Nit” ho és per a mi.

Va aparèixer un bon dia que el nen feia l'onzè aniversari, uns amics li regalaren el gosset petit de pocs dies. Li diem “Nit”, no li podríem dir de cap altra manera, té el pelatge negre, tan negre com una nit fosca.

Com esfereïda, la canalla pels carrers, corren i carretegen tot el que troben per cremar a la foguera que encendran aquesta nit, la nit de Sant Joan. La senyora Maria els porta unes cadires velles i corcades, que guardava a les golfes, eren de quan es va casar amb el primer marit. Una ànima caritativa els porta quatre palets atrotinats. Un jersei i pantalons vells, entre pals d'escombra fan de ninot, amb un barret de palla coronen el cim d'aquell munt de deixalles combustibles, que cremarà i renovarà l'estiu. La gossa i jo ens ho mirem de lluny. Recordo les nits de Sant Joan passades, quan el nen era xiquet. Amb un petit toc de veu li dic -au anem “Nit”-.

No en volíem de gos ho teníem clar, la feina que porta cuidar-lo, alimentar-lo, vacunar-lo, treure'l a passejar, a més a més és femella (ho dic amb el sentit de que les femelles porten cries).

—Mira quina carona i la il·lusió que li fa al nen.

—Bé, que es quedi de prova uns quants dies... Varem sucumbir, d'això ja fa tretze anys.

Als pocs dies de tenir-la entre nosaltres, agafà cagarines, gairebé s'hi queda. El nen que prengué consciència de cuidar-la i encarregar-se de la seva gossa, en veure que se'n anava per moments, li administrà una pastilla de “tetraciclina” que li va donar el veí. El veí hi entén molt de gossos. Quins miracles fa la “tetraciclina”, el cas és que ja tenim gossa.

Però el nen ja ha marxat, lògic i natural, els fills de vegades marxen de les cases dels pares, els gossos no, es queden. I qui és fa càrrec de la bèstia? Doncs un servidor.

De fet, des de que la tenim ja me'n faig càrrec. Netejar, vigilar que no agafi puces o d'altres paràsits, banyar-la, donar-li menjar, portar-la al veterinari, les plàcides i llargues passejades. He de dir, que fins ara ha tingut una vida regalada. El nen no hi és sempre per cuidar-la, és evident, els pares hi són per alguna cosa.

O sigui que ens coneixem prou bé, ens respectem, cadascú té el seu espai. Ella, al pati amb jardí i flors i jo al garatge, sense envair les nostres intimitats. Tot i que he de reconèixer que durant un temps em va passar pel cap de desfer-me'n. Vaja, si algú l'hagués volgut jo l'hauria donat molt gustós, fins i tot la vaig oferir a un pagès. Volia un gos per vigilar la masia i la “Nit” això ho té, és bona guardiana.

Esgarrifat!.... Sí n'estava d'apurat.

Sort en té la “Nit” del meu veí, li ha salvat la vida en diferents ocasions, ja que quan li explicava que me'n volia desfer, em va fer aquestes reflexions:

—Tu que diries si ara et portessin a viure sota al pont, sol i desemparat?

—Home...

—Doncs ella, ho passaria molt malament. Està acostumada a vosaltres, és com un més de la família.

—Sí, sí, és clar, vist així, tens tota la raó.

De seguida vaig comprendre que era una estúpida el desfer-me'n.

Ara anem tirant, em mira amb ulls complaents, sempre m'acompanya, m'espera que acabi de pensar o de fer alguna cosa, inclús li parlo. Ella em mira, fa uns sons guturals, imitant la meua veu, diu Hi, HA, HUU. S'hi esforça, las Es i les Os, encara no les pot fer, però hi posa ganes. Com si parlés. Imaginat que es posés a parlar, ens estaríem discutint tot el dia. Tira, tira...No cal.

El sentit de l'oïda el tenen molt més desenvolupat, ho senten tot per lluny que sigui. Són capaços d'oïr uns registres imperceptibles per les persones, això sí que ho té la "Nit", ho sent tot. Burda i fa lladrucs, per avisar. Sempre està a l'aguait.

Comencen a sonar petards esporàdics, ara un, ara un altre. Així que avança la nit cada vegada son més continuus i més forts. Cada tro, acompanya a la "Nit" d'un sobresalt que la pertorba.

La nit de Sant Joan, la primera de la seva vida, ho va passar molt malament. Estava com embogida, no sabia on amagar-se. S'hagués fet mal per escapar dels petards, coets tronadors i xiuladors. Sobretot aquests, la trasbalsen, li fan anar el cor a batzegades.

La solució al problema són unes pastilles recomanades pel veterinari, que la deixen sedada, com adormida. Vaja, drogada perduda!

Fent engrunes de pa i formatge camembert, li endosso dos comprimits. Al cap de poc temps agafa un estat de nirvana. Suposo que li agrada, ja que només sentir el flaire del formatge es posa contenta i remena la cua, alguna cosa gran deu passar dins d'ella. Aparentment no pot ni obrir els ulls, camina apesurada, esbufegant, només es mou per anar fer les necessitats. Així hem passat les nits de Sant Joan, fins la d'avui.

Les fogueres il·luminen la nit. Cridòria de menuts i exaltació de grans, el cel tremola, ressona la màgia de la nit de Sant Joan.

Aquesta nit, les pastilles no han fet l'efecte esperat, està com desinhibida, desganada, sense il·lusió, avorrida, no se la veu en aquell estat de nirvana del que us parlava. En canvi joestic a la glòria. Tinc uns somnis fantàstics, apesarat però eufòric, inclús veig pampallugues.

Em dec haver equivocat, a la “ Nit “ li he donat les del colesterol i jo m'he fotut les píndoles dels coets tronadors. Segur, per això he escrit el relat de la “Nit”, aquesta nit de Sant Joan.

Primera edició en ePUB i PDF: juliol de 2012.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement –
No Comercial – Sense Obra Derivada
\(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

